

Papp Viola Zsuzsánna dolgozata (VI. osztály, jegy: 10)

1. Azt bizonyítja, hogy lakatlanok a halott utca házai, hogy az ablakok vagy betörték, hiányzik belőlük az üveg, vagy be vannak csukva, ezzel szemben sok ajtó tárva-nyitva áll, s mögöttük csend van.

2. a) I b) I c) I d) H e) H

3. Ez a kijelentés: „*Még egy gondolat és átfutott a fején, hogy talán lehetne valamit kezdeni ezzel a halott utcával.*” arra utal, hogy Gergő azt remélte, hogy mivel megtalálta a halott utcát, mégse fog unatkozni egész nyáron, mert itt sok érdekesség rejtőzhet.

4. Gergő nemrég költözött a lakótelepre, ezért nem ismer senkit. De amikor meglátja a halott utcában rejtőző három fiút, első ránézésre rokonszenvesnek találja őket, és barátságosan szól hozzájuk. A fiúk - Csombor, Jácint Vince és Karikó - valószínűleg már rég a lakótelepen élnek, ők fedezték fel a halott utcát, ezért úgy tekintenek rá, mint a saját birodalmukra. Először Gergőre is betolakodóként néznek, rálőnek a parittyájukkal, de amikor látják, hogy nem szalad el, megengedik neki, hogy közéjük álljon.

5. Gergőnek ez a gondolata: „*Sok múlna rajta, mindenkelőtt megoldódna a nyár!*” azt jelenti, hogy Gergő fontosnak találja, hogy barátságot kössön a fiúkkal, mert akkor nem lenne egész nyáron egyedül, hanem a halott utcában játszhatna újdonsült barátaival.

6. Gergő először Jácint Vince mosolygós arcát nézte meg, és megállapította, hogy olyan, mintha saját magának mondana vicceket és azon kacagna. Aztán megcsodálta a fiú fényes szögecskekkel kivert farmeringjét is. Csomboron a nagy busa fejet találta a legszembetűnőbbnek, és nem tudta, vajon az esze is hasonlóképpen nagy-e. Karikónak pedig szelíd, szinte nőies arcát vette szemügyre, félig leeresztett szempilláival, de magában leszögezte, hogy ez a szelídség csakis álca lehet, megtévesztés, mert a fiú szempillái alól élesen villogó szempár szegeződött rá.

II. tétel

Az éjszakának nincs hangja

Megnyúltak már az árnyékok. A nap utolsó sugaraiban fürdeti a vele együtt haldokló tájat. A kopasz dombtetőn két nyárfá reszket, mintha dideregnének, vacognának, pedig a lenyugodni készülő nap sápadt fénye gyöngyöt hány esti harmattól nedves ágaikra.

Gyenge szellő fúj, mint a a nyár utolsó lehellete, meleg és könnyű, mint egy dunyha, amelyet tollak helyett puha selyemmel töltött meg valaki, valaki, akit mindenki ismer, de senki sem lát.

Noha gyenge a szellő, lépte nyomán mégis száradó levelek hullanak le a fákról, s kezdik meg végzetes útjukat föld felé. Miért is hullanak le a rozsdás levelek a fákról, ha tavasszal újra kisarjadnak, s miért is sarjadnak ki, ha aztán újra el kell pusztulniuk? Messze még az új tavasz.

A nap, amely vörösen lángol már, de meleget nem ad, egyre lejjebb ereszkedik a dombok közt, s didereg a két nyárfa, ahogy csúcsukat fenyegetően körbefonja a sötétség.

Az árnyék lecsap a fák tövében megbúvó füvekre, sovány fűszálakra, bágyadt, már-már élettelen, hideg tüskékre. Milyen zöld is volt a fű, mikor magjából kikelt, hogy ragyogott le rá az életet adó tavaszi napsugár! Tavasz, tavasz. Arra már senki sem emlékszik. Elfelejtették a didergő nyárfák, elfeledték a fákról lehullott levelek, nem gondol rá a száraz hegyi fű sem, s a napról napra egyre hidegebb, egyre deresebb harmat sem, amely rátelepedet. Még az őszi nap sem emlékszik rá. Senki.

Megintcsak egy fuvallat rázza meg a fák ágait. De ez már nem a nyári nap hírnöke, nem meleg, nem gyöngye. Kemény, erőteljes és hideg. Végigsöpör a dombokon, örvong, fűtyül, dühöng. Az öreg fák büszke koronájukat meghajtják előtte, mintegy annak jeléül, hogy tehetetlenek. Megadják magukat a szélnek, a sötétségnek, az éjszakának, a télnek.

A nap már csaknem teljesen aláereszkedett a dombok mögé, csak utolsó sugarai törnek át az egyre sűrűsödő feketeségen. Reménysugarak, amelyekbe kapaszkodhat még a fű, a fák, s a fákon maradt levelek.

Bárcsak soha ne menne le a nap! A sötétségtől mindenki fél, mert sötét, s noha a halált senki sem látta még, nem tudjuk, van-e kaszája, de egy biztos: hogy fekete. S ez éppen elég okot ad a félelemre.

Egy kopár fa egyik ágán két madár gubbaszt. Egymáshoz bújva, mozdulatlanul. Egyikük sem énekel. Hogy is énekelnének? A madarak nem tudnak gyászos siratókat, szomorú dolgokat énekelni. S másnak itt nincs helye.

Más élőlényt nem látni. Mindenki elmenekült, ki-ki a maga menedékére. Odukba, fákra, föld alá, víz alá. Egy teremtetett lélek sem zavarja a dombok csendes, magányos, élettelen képét.

Most mégis zaj hallatszik, halk, alig hallható suhogás, ami a néma csönd után mégis ágyúlövésként hallatszik, s rezzenti fel álmából egy pillanatra a szendergő erdőt. Fecskék

közelednek. Hegyes alakzatban jönnek, katonásan, feketén és fehérén. Nem sajnálják a kopár fákat, a lehullott leveleket, a zörgő, száraz hegyi fűvet, se a két didergő nyárfát. Ők látják, hogy itt már nincs mit tenni. Tudják, hogy hiába minden. A hideg, üvöltő szél eszükbe jutatta, hogy menni kell, olyan helyekre, ahol a napnak még van fénye, van melege. Továbbrepülnek, nem látni már őket. Itt hagytak mindent.

A nap teljesen lebukott, már csak az ég alja ég vörösen, jelezve, hogy valaha létezett a fény. Az éjszaka alattomosan kúszik be a vaskos, érdes fatörzsek közé, szétterjed a levelek közt, ráterül a dombokra. A sötétség nem kér engedélyt senkitől, nem kérdez semmit. Hallgat, és fenyegetően tárja ki fagyos karjait, s szorosan átöleli velük a világot.

Minden néma, hallgat. Az éjszakának nincs hangja. Mit is mondhatna? Fölöslegese a szavak.

Mostmár minden egy hatalmas árnyék, elmossa a határokat az erdő fái közt, amelyek most külön-külön vagy csoportokba olvadva sötét árnyékként meredeznek a magasba.

Mindent elöntött a fekete fény. Alszanak a fák, a rozsdás levelek, a harmatos hegyi fű. Vagy halottak tán? S didereg a két nyárfa. Hosszú lesz az éjszaka.